

Mors dag (sista
söndagen i maj). :
Utg. av
kommittéerande för
mors dag.

81 C Br. 1920 Dag

National Library
of Sweden

Ktt. 50.
Tillf.
Cry

1920

MORS
DAG

J. A. LINDBLADS FÖRLAG
UPPSALA

Anvisningar till firandet av MORS DAG

I hemmet:

1. Svenska flaggan hissas från hemmets flaggstång.
2. Mor hälsas om morgonen med sång av barnen.
3. Hon bjudes före uppstigandet på gott kaffe och bröd, berett av barnen. Hon hedras med blommor och en liten gåva.
4. Henne beredes, så långt det är möjligt, vila och frihet från allt hushållsarbete den dagen. Barnen bädda, sopa, laga mat och diska.
5. Vid eftermiddagskaffet eller på aftonen hålles en liten högtidlighet, där far i huset medverkar. Något vackert läses upp, utantill och ur detta häfte, och hjärtats *tack* bringas Mor, som är hemmets sammanhållande kraft. Barnen utbedja sig Mors *förlåtelse* för all ohörsamhet och bristande tacksamhet, för allt som vållat Mor sorg, suckar, bekymmer och svårigheter.
6. Frånvarande barn hälsa Mor med brev eller telegram eller vykort, som särskilt gjorts och tillhandahållas för Mors dag.

MORS DAG

(SISTA SÖNDAGEN I MAJ)

UTGIVEN AV

KOMMITTERADE FÖR MORS DAG

UPPSALA
J. A. LINDBLADS FÖRLAG

MORS DAG

UPPSALA 1920
APPELBERGS BOKTRYCKERI A.-B.
23411

0 0000 000035862

Mors dag.

Vilken vacker tanke!

En dag ägnad henne, som varje minut är färdig att offra allt för sina barn. En fattig dag som betalning för ett helt livs omsorger.

Några timmars tacksamhet, en stunds lättnad från vardagens tunga, ett par doftande blommor, en kudde bakom huvudet och solen lysande på väggarnas minnen.

Tacksamhet! Ett svalkande ord och alltför ofta en tom verklighet.

Vi bära det så gärna på våra läppar, men i våra hjärtan sitter det inte sällan i en undangömd vrå.

Kära mor! Vi ha icke menat så illa. Det är bara det, att vi fortfarande äro barn, vana att taga emot — taga emot ur din aldrig sinande kärlek. Taga emot dina uppoffringar, din tåliga fördragsamhet, dina välsignade tankar.

En moder och hennes barn bli så småningom ett barn och dess moder. Och allt blir så besynnerligt annorlunda. Fast det inte behöfde bli och inte skulle få bli det.

Och ändå begär hon så litet. Ty hennes hjärta är bräddat av oegennyttans heliga kärlek. Hon begär bara då och då ett brev från sin gosse — ett brev, som hon kan läsa om och om igen med tårade ögon. Hon begär den billigaste av all tack-

samhet: hänsynen. Den vördnadsfulla hänsynen till att hon är din mor, som burit dig under sitt hjärta, lett dina första stapplande steg och mött ditt första pjoller med ömhetens varma kyss.

Skriv till din mor i dag, du som annars aldrig har »tid»! Gläd henne med en blomma, du som fyller dina egna rum med själviskhetens bekväma ting och färger! Bliv åter en liten gosse — gå fram och klappa hennes vita huvud, du som tycker, att en smekning är något omanligt och pjoskigt.

Och du, som har din mor under en liten kulle på de dödas gård — smycka hennes grav med vårens skönaste blommor! Vilar hon fjärran från ditt hem, så knäpp dina händer en ensam stund och tacka henne innerligt för allt vad hon givit dig, för all hennes oändliga kärlek, alla hennes tysta förböner, för alla de goda makter, hon sänt att stödja dig på vandringen genom livet.

Ty det är ur sin moders händer en son mottager framtiden, kom ihåg det på hennes dag.

Må solen stråla över din nya och friska tacksamhet!

Måtte M o r s d a g bli en ny, klar källåder för din själ. Kära mor...

Waldemar Swahn.

Skriv hem till mor!

*Skriv hem till mor!
 Minns vad du lovade dyrt, då du for!
 Mor med sitt trofasta, älskande hjärta
 kunde ej dölja sin gråt och sin smärta,
 ögonen bådo med stumma ord:
 "Skriv hem till mor!
 Glöm icke, käre, att skriva till mor".*

*Längtat hon har,
 följt dig i tanken båd' nätter och dar,
 hoppats på brev med var morgon som grydde;
 sorgset hon frågat sig, ängslig i sinn':
 "Vad har väl hänt?
 Varföre skriver ej gossen min?"*

*Sol'n har gått ned,
 andra få njuta av vila och fred,
 men mor hon ligger där ännu och gråter,
 vakar och beder för sonen, som låter
 dagarna gå utan tanke på mor.
 "Ack, han har glömt,
 glömt vad han lovade dyrt, då han for!"*

*Världen har väl
 tagit hans tankar och fångat hans själ,
 så att han glömt på den rastlösa färden,
 att han var kärast för mor här i världen.
 Möter du honom, som fjärran for,
 bed, att han ej
 glömmet sitt löfte att skriva till mor!*

H. Tandberg.

Mor.

Mor i Sveriges land! Det är din dag i dag. Mor! Hur mycket är det ej, som ligger i detta lilla enkla, korta ordet! Mor är din barndoms ljusaste ängel, Mor är din ungdoms bästa vän, Mor är din ålderdoms vackraste minne. »Mor», jollar den lille i vaggan, »Mor», suckar den gamle, som ensam har vandrat genom livet och nu längtar till vilan uppe hos Mor.

Ser du Mor framför dig i dag, Mor, som får arbeta från tidigt till sent och ändå aldrig klagat utan alltid ler lika soligt och glatt, när hon ser på dig och stryker med sin mjuka hand över din panna. Mors mjuka hand, ja, hur hård den handen än har blivit av allt arbete, så är ändå ingen hand i hela vida världen så mjuk som Mors.

Mor, du hoppades så mycket av ditt barn, du byggde så höga luftslott i ditt barns framtid! — Lyckliga Mor, om du nu ser det slottet stå timrat och fast framför dig i verklighet, och lyckliga barn, om du har gjort Mor den glädjen! Då kunna Mor och barn i dag glatt möta varandra och tacka för all lycka.

Men kanske att Mors luftslott har ramlat, kanske sitter hon ensam i dag i sin stuga. Hon är gammal, skrynklig och grå, hon ser så sorgsen ut, barnen

ha flugit ut ur boet, och vad värre är: de ha glömt bort Mor och all hennes kärlek. Vänd om till Mor i dag, på hennes egen dag, och var viss om, att hennes leende blir glatt som förr och hennes blick blir ljus, ja, kanske att det faller en glädjetår i kväll ned på gamla Mors käraste skatt, Bibeln, den bästa vännen och den enda säkra trösten i alla mörka år. Ja, låt oss unga i dag — inte i morgon, ty då kan det vara för sent — tacka Mor för allt vad hon har givit oss och än ger oss, ty det, som vi få av Mor, är det bästa i livet, det som hon ger oss, ger oss ingen. Upp, allt Sveriges barn och ungdom, i dag på Mors dag, låt oss gå fram till Mor och säga: »Tack, Mor!» Vad som ligger i de orden förstår Mor bäst själv. De orden skola värma hennes hjärta, ja, helt säkert glömmmer aldrig Mor den soliga majdagen, då barnen samlades kring henne och förenade sig i »tack, Mor!»

Du Mor, som i dag ej har ditt eller dina barn här på jorden, får vända din blick uppåt och tänka: »Hemmet är gott här på jorden, där har mitt barn det gott — i det rätta hemmet har mitt barn det än bättre».

Du Mor, som i dag har dina barn stående omkring dig, tacka Gud, för att Han har beskyddat och bevarat dem — — tacka Honom, för att du har dina söner i livet, och låt din tanke gå till de land, där nu så många mödrar stå utan söner — de ha gått ur striden, kanske med Mors namn på läpparna.

Sover Mor redan därute på fridens gård — gå
fram till Mors grav, lägg några små vårblommor
därpå och viska helt sakt: »Tack, lilla, kära Mor!»
Och var viss om, att Mor hör sitt barn.

Ruth Ericsson.

Evig vår.

*Jag stod med döden vid min moders kista.
Han lade rosor runt kring hennes vita hår
och blåste undan hennes många år
och sade: hon är ung som dessa rosors vår!
Och ändå var hon lik sig i det sista.
Jag läste hennes psalm vid huvudgården
och smekte handens vita snö.
Nu vet jag: mor kan aldrig dö.
Hon lever ung och lycklig i den andra världen,
där endast gott den goda förestår.
Hon blommar i en evig vår.*

Ernst Liljedahl.

Min älskade moder.

Då du var ung, tänkte du sällan eller aldrig på att din mor skulle bli gammal eller att hon skulle dö — din mor, som arbetade för dig, som sydde så många styng för dig, som gick så många steg för dig, om också foten var aldrig så trött.

Du förstod det icke, emedan din mor aldrig var trött, när det gällde dig.

Kom den tanken för dig: tänk, om min moder skulle dö — då jagade du den bort i ångest. Det var dig så avlägset, så omöjligt.

Aren gingo. Du blev äldre, och din moder blev gammal. Men du såg det kanske inte. Du tyckte, att hon alltid var den samma, och du kände, att hennes hjärta klappade lika varmt — ja, ständigt varmare.

Din moders kärlek bar dig i bön genom sorgen och strålade över din glädje. Men livet hade gjort henne trött och hennes hjärta svagt av alla de oroliga hjärtslagen för dig och alla dem, hon älskade.

* * *

Så kom den dag, du tänkte dig så avlägsen, den dag, då din moders hjärta upphörde att klappa. Kanske fick du ej ens tacka henne, emedan du icke förstod, att hon nu skulle dö, att det omöjliga blivit verklighet.

Så stod du inför ett nytt skede i ditt liv: det, under vilket du skulle vara utan din moder. Utan moder! Då är det, som om solen mist sitt klara sken, som om den inte längre värmer som förr, och du känner dig sällsamt allena.

Men kärleken till din mor lever och måste leva inom dig. Den blir dig det skydd, som din moder själv var, medan hon levde; kanske för den dig intill och knyter dig fast vid Guds hjärta. Det blir då Guds lön till henne, din moder.

Om du sedan en gång i livet själv kommer att bära modersnamnet, då får du kanske en dag den frågan:

»Mamma, när blir jag stor?»

»Åh, när jag blir gammal.»

»Ja, men du får aldrig bli gammal...»

»Men du vill ju så gärna bli stor?»

»Åh nej — nej, inte på det sättet.»

Och två bedjande barnaögon se upp till dig. —

Du, som ännu icke genomlevat den bittra stunden, då din moder skall lämna dig för alltid, älska henne, spara hennes trötta fot, gläd henne! Gläd henne med att säga:

»Du dyra, älskade, goda moder, du får aldrig, aldrig bli gammal!»

C. B-Hrg.

På Mors dag.

Melodi: »Det står ett ljus i Österland».

*Nu öppnar sig min barnasjäl
för dig, min Moder kära.
Du städse har berett mitt väl
och velat gott mig lära.
Så öm som din var ingens rösl,
så rik som din var ingens tröst,
hos dig jag trygg mig kände.*

*Jag kommer nu till dig i dag
och barnets tack dig bringar.
Fast svagt det är, likväl det tag:
mitt hjärtas röst där klingar.
För ljuvlig trygghet vid din barm,
för vila njuten på din arm
jag tackar dig, min Moder.*

*Den första soluppgång jag såg
mig mötte från ditt öga.
Uti dess kärleksflamma låg
en glans ifrån det höga.
Det steg i världen först jag tog
emot din räcka famn mig drog,
den var mig hela världen.*

Du har ditt eget språk mig lärt,
 det klingande och klara.
 Din kärleks bud det var, och kärt
 det evigt mig skall vara.
 Din visa vaggat mig till ro,
 din bön mig lärt på honom tro,
 som är min Gud och Fader.

Vart än min väg i dunklet går,
 skall ljus mig synas världen:
 på vakt din kärlek för mig står,
 är solsken uppå färden.
 När mörka stunder möta mig,
 jag möter dem med ljus från dig
 och gläds åt framtidsdagen.

Teodor Holmberg.

Mors dag.

Melodi: »Härlig är kvällen, fridfull och ren».

När jag var liten, Mor var då ung,
 jag var för henne mer än en kung.
 Vinter blev sommar, midnatten dag
 vid hennes hjärtas värmande slag.

Läsa jag lärde i hennes blick,
 och ur mitt minne aldrig det gick.
 Kärlek jag läste. Skönare ord,
 djupare lärdom finns ej på jord.

*Självisk är världen, smilar och ler,
Mor icke tager, Mor endast ger.
Mor trampar vägen för sina små,
om genom eld hon än måste gå.*

*Vann jag en seger, glädjen blev stor,
störst dock av allt: jag fröjdade Mor.
Skönast sken hennes ros i min krans,
segern var Mors, av henne den vanns.*

*När jag blir gammal, lever ej Mor,
men bland Guds änglar saligt hon bor.
Mor varje afton bar mig dit opp.
Där få vi mötas, så är mitt hopp.*

Paul Nilsson.

Gamla mor.

*Du vandrar, böjd av årens släp och slitt,
med fårat änne och med hjässa vit,
men i din kärlek, som jag speglad ser
i dina ögon, evig ungdom ler.*

*Så står du för min syn, o moder kär,
och vart mig livet för, du blir mig när,
om jag till lyckans ljusa höjder når,
om jag i sorgens skumma dalar går.*

Ty jorden äger ej så fjärran stig,
att ej din kärleks tankar hinna mig,
och när en gång du lyktat livets färd,
förblir du kvar hos mig i minnets värld.

I mina barnaår till dig jag gick
med varje sorg, som grumlade min blick,
och blott med klangen av din milda röst
betvang du tårarna och gav mig tröst.

Och när jag bytte sorglös barndomslek
mot livets allvar, du ej från mig vek.
Nu ber du varmt för fjärran sonens väl,
när ljus och mörker kämpa om min själ!

Din levnad, anspråkslös och oberömd,
är källan lik, som ligger undangömd
i skogens natt, men ändock speglar av
Guds himmel klarare än stormrört hav.

Och dock — hur stilla detta liv förgår,
är det en förebild, som jag ej når,
men kan jag själv fullborda något gott,
är det en frukt av vad din kärlek sått.

Vad än jag tänker och vad än jag gör,
ännu din blick jag ser, din röst jag hör.
Ännu som förr inför din ljusa tro
mitt hjärtas stormar lägga sig till ro.

Vad mig du var och är, jag ensam vet
och minnes det med livslång tacksamhet.
Frid över dina stilla senhöstår!
Gud löne dig, när du till vila går!

E. N. Söderberg.

Två räkningar.

En liten tioårig gosse hörde en dag, att hans mor skulle betala några räkningar. Detta gav honom en idé, och nästa dag presenterade han henne följande räkning:

Mor från Lasse:

För att jag gått efter kol sex gånger	60 öre
Hämtat ved många gånger	60 öre
Gått två ärenden	40 öre
För att jag varit snäll gosse	20 öre

Summa: 1 kr. 80 öre

Modern tog emot räkningen, men sade ingenting. Nästa dag fann Lasse på sin plats vid bordet 1 krona 80 öre jämte en räkning, som såg så ut:

Lasse från Mor:

För hans lyckliga hem under 10 år	Ingenting
För all hans mat	Ingenting
För vård, när han var sjuk	Ingenting
För lagning av hans kläder	Ingenting
För mor varit god mot honom	Ingenting

Summa: Ingenting

Lasse stoppade pengarna i sin ficka utan att se på mors räkning, men när han fick se den, blev

han alldeles röd i ansiktet och vände sig med tår-
fyllda ögon till sin mor. Han gav henne de 1 : 80
tillbaka och slog sina armar om hennes hals, un-
der det han framsnyftade:

»Jag var så tanklös, när jag skrev den räkningen,
förlåt mig mor!»

Och mor förlät honom.

Jag gick ej allen — ty du var mig när.

— — — — —
Ty såg jag förbi mig lysa i människovimmel
Ett anlete öppet och kände mitt hjärta slå,
Och såg jag, om ock i en pöl, det klarna en himmel
Och märkte, att världen den var ej så skum ändå,
Och skönjde jag stundom pärlor i drägg det blänka,
Och fick jag en sonande tanke med värme tänka,
Då skönjde jag väl, du min moder kär,
Jag gick ej allen — ty du var mig när.

A. U. Bååth.

Anvisningar till firandet av MORS DAG

Utanför hemmet:

1. Mors dag firas med allmän flaggning.
2. I kyrkor och bönhus erinra prästen och predikanten om Mors dag och om hennes betydelse för hem och samhälle.
3. Efter slutad gudstjänst går man i procession ut på kyrkogården, där psalmer sjungas och där mödrars gravar äro prydda med blommor.
4. Om aftonen kunna festligheter ordnas i skolsalar och i andra offentliga lokaler, varvid programmet upptager sång, tal, uppläsning ur detta häfte, kaffe med dopp. Alla mödrar äro inbjudna som gäster. Ungdomsföreningar av olika slag, nykterhets- och föredragsföreningar, präster, lärare och lärarinnor kunna åtaga sig anordnandet av dylika festligheter.
5. I god tid *före* firandet av Mors dag kunna gåvor av penningar eller av annat slag vara insamlade till förmån och glädje för obemedlade goda mödrar och änkor, kanske även till beredande av sommarvila åt någon sjuk eller utarbetad moder.
6. Mors dag firas stilla och värdigt. Mors dag vare en familjekärlekens, en tacksamhetens och en löftets dag!

Kommitterade för Mors Dag.

Pris 50 öre

UPPSALA 1920
APPELBERGS BOKTR.
AKTIEBOLAG